

DŘEVÁK

ČASOPIS MODERNÍHO PUBERTÁKA

Zahájili jsme 1. září

Hurá do školy!

Ráno bylo dneska chladné,
vstávat v sedm není snadné.
Z pelíšku se nechce ven!
Tak to bude každý den.

Ovšem dnes prvního září
září tady mnoho tváří.
Vždyť jsme se tenhle půlrok celý
skoro nepotkali a neviděli.

Hlavně už budeme všichni spolu,
potom snad přežijem' i tu školu.
„Ať se nám školní rok zdaří!“
přejí si mladí i starí.

Letos byl podzim tak krásný - a my jsme dlouho nesměli do školy! Ale pak jsme si to vynahradili.

Už umíme některá písmenka a na čerstvém vzduchu si je procvičíme. Vaši prvňáčci

Výuka na dálku

NATAŠA KUČEROVÁ

Ještě jsme se nevzpamatovali z jarního výpadku a už je to tu zase!

Jen se 14. října zabouchly školní dveře, začaly oficiální místa a nejrůznější vzdělávací instituce zasypávat školy mnohastránkovými elaboráty se zaručeně jedinými radami, jak se to má správně dělat, a v televizi se prezentovali sebevědomí mladí učitelé, kteří to uměli ze všech nejlíp. Nabídky nejkvalitnějších výukových programů, zaručených komunikačních platform a jiných stoprocentních udělátek zavalily školní mail až po strop.

Jestliže na jaře bylo z výuky na dálku celé školství zmateno jako pes Goro před Tokiem, nás podzim zastihl připravené a s rukávy vyhrnutými. Vyzbrojeni jednak novou výpočetní a komunikační technikou, jednak výkonným pokrytím školy signálem a také zkušenostmi z jara jsme nasadili pracovní tempo. Jen malou chvíli trvalo, než se dorozumívání ustálilo, než se přestaly v polovině věty vypínat mikrofony, než jsme si zvykli vstupovat do vyučování stejnými „dveřmi“ a nastavovat zadání prací. Za chvíli už jsme ale jeli jako pilky.

Nejhůř na tom byli ti nejmenší, prvňáčci, a druháčci, kterým učení přes počítač je ještě málo platné. Potřebují

zkrátka paní učitelku jako sůl - a tou solí jim musely být obětavé maminky a babičky. Tatínkové a dědečkové pochopitelně taky.

Vyšší ročníky už jsou samostatné. Učitelé si pro ně připravovali různé „špeky“ - spřáhli notebook s interaktivní tabulí, tvořili prezentace, na kameru snímali chemické pokusy. Byla radost chodit na hospitace. Pokaždé jsme se naučila něco nového a zajímavého.

Nemyslete, že se učily jen děti. Učitelé se také museli učit také. Pátrali na internetu, radili se navzájem - a představte si, někteří i sem tam opisovali!

Pro náš Dřevák byla ale koronakrize zhoubná. Redakční rada se ani nestačila ustavit a sejít, když ji v půli října zákaz výuky zatnul - a bylo po ptáčkách.

Letošní první číslo bude tedy trochu víc literární a trochu méně zpravodajské, ale snad se Vám bude za dlouhých chladných večerů dobře číst.

Hlavně osmáci se moc snažili, aby Vám s hrnkem dobrého čaje, v teplých chlupatých ponožkách, v dece se soby a s Dřevákem v ruce bylo velice příjemně a teploučko.

SOUTĚŽE

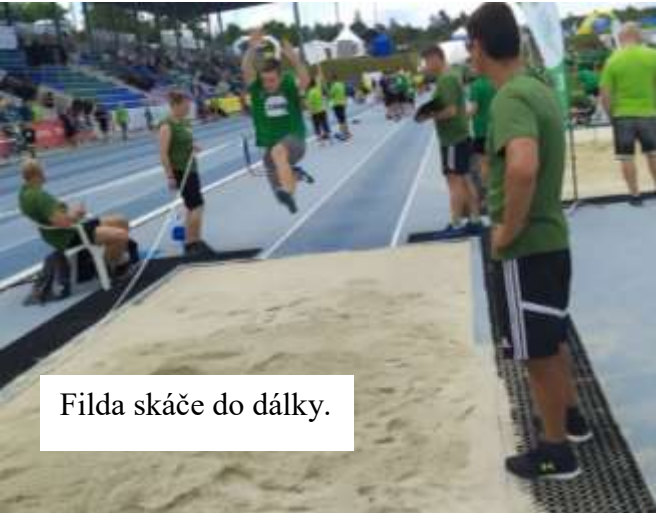
Naše úspěchy v soutěžích

NK

Koronavirus nekoronavirus, my jsme zkrátka hraví a soutěživí.
Jako první vítěz stanul na pomyslné bedně již o prázdninách náš všeobecně oblíbený osmák

Filda Cholasta.

„V kategorii chlapců narozených 2007 se utkalo celkem 68 startujících, mezi nimiž se Philip vůbec neztrácel. Dokázal obstát ve všech disciplínách desetiboje.
Nejlépe se mu dařilo v trojskoku z místa, kdy s výkonem 7,53 cm obsadil 7. místo, v běhu na 60 m, časem 8,61 skončil jedenáctý s časem 8:61 s, v dálce se řadil na 13. místo skokem dlouhým 4,68 m a v hodů dvoukilovým medicinbalem za hlavu se svým výkonem 14, 05 m dostal na 14. místo! Ostatní disciplíny také nebyly zklamáním. Philip svými výkony potvrdil, že by mohl rozvíjet jakýkoli sport,“ pochvalovala si s výkonem svého svěřence spokojená paní učitelka Jakubálová.

Filda skáče do dálky.

Do soutěže Matematický klokan se letos vydal opět bodovat další úspěšný osmák
Michal Kuba.
Skončil na 5. až 7. místě mezi 114 účastníky. Klokana, ale ani jiné matematické soutěže si Michal nenechá nikdy ujít a bývá vždy velmi úspěšný.

Už dlouhodobě se zapojujeme do soutěže vyhlašované časopisem Kamarádi

Letos do toho šli jak devátáci, tak sedmáci, kteří se druhý cizí jazyk teprve začínají učit.
Devátáci s paní učitelkou Luljakovou v této výtvarně-jazykově-kreativní soutěži vytvořili impozantní bohatě ilustrovanou knihu s ruskou pohádkou O careviči Ivanovi a šedém vlku. Jejich společné dílo získalo ocenění Hrdina distančního tvoření – za práci ve ztížených podmínkách.

Organizátoři letošního 8. ročníku této soutěže totiž hbitě zareagovali na změněnou situaci a rozhodli se neudělovat umístění, ale ocenit soutěžní práce podle jejich kvality titulem.

Sedmáci s ruštinou teprve začali. Ještě neznají všechna písmena azbuky, ale pusy už jim jedou. Jejich obrázky se inspirovaly ruskými pohádkovými postavami.
„Paní učitelka Nataša Bogumirovna z obrázků vyrobila pohádkové pexeso, které jsme si hned zahráli. Získali jsme titul Výtvarníci roku!“ chlubí se sedmáci svým

úspěchem.
Na motivy sedmi karet s postavami Nastěnky, Baby Jagy, Mrazíka, moudrého kocoura, šedého vlka, chaloupky na kuří nožce a lješího vznikla i krátká pohádka, a kdo dával v ruštině pozor, může si ji přečíst:

Сказка о огромном страхе

Жила-была одна Баба Яга.
Она пребывала в избушке на курьих ножках на окраине тёмного леса со своей внучкой Настенкой, со серым волком и учёным котом.

Однажды вечером ужасные звуки с леса раздались! Баба Яга и Настенка испугались: «Что это? Кто издавает это звучание?» «Я боюсь,» сказала Настенка, «это Леший стонет. Он сердится, потому что мы в лесу срубили дерево.» «Нет, это ныет Морозко,» сказала Баба Яга, «он сообщает собачний мороз.» «Это наш серый волк,» сказал учёный кот, «он завывает, потому что вышла луна. Сегодня вечером полнолуние.» Бабушка Ягушка и Настенка успокоились и кот получил сливки.

ŠKOLA

Kdo nás bude letos učit?

NK

Třetáci s novou paní učitelkou a starou tabulí

Prvňáčci mají radost velkou, vítají se s paní učitelkou. Do hlavy si každý uschová, že se jmenuje Čechová.
Druháci jsou žáci zkušení, což paňcelka jistě ocení. Nebojte, je to znova vaše paňcelka Kučerková.
Třetáky čeká letos nová paní učitelka Tománková. Ve třídě oči vykulí - mají taky novou tabuli.

Čtvrtáci nestojí tiše jak pěna! U jejich tabule žádná změna. Paní Pechálovou dobře znají a rádi si s ní zazpívají.
U pátáků žádný zvrat, horlivě jdou studovat. Paní Kubálkovou znají, mají se s ní jako v ráji.

Šestáci, to žádný taj není, letos budou rozdělení. Ať už jste bčáci či áčáci, myslíte, žáci, i na práci. Paňcelky Vyhnáková a taky Číhalová budou mít pro vás jen milá slova.

Pro sedmáky se málo mění, s paní Fridrichovou jdou do učení. Snad šok je čeká jediný – že zrovna já je mám z ruštiny!
Osmáci vkročili do školy směle, mají svého pana učitele. Vysmáté dnes mají pusy a těší se na pokusy.
Devátáky čeká loučení, že půjdou z domu, nic nezmění. Měli by ale zastříhat oušky, neboť je čekají obtížné zkoušky!

Prvňáčky přivítali v tělocvičně i předsedkyně SRPD, představitelé obce a pan farář.

MÓDNÍ OKÉNKO

Do školy s rouškou

NK

Sotva najdeme někoho, kdo by řekl: Já mám tu roušku tak rád! Ani dospát nemůžu, abych ji měl znovu na obličej.

Paní učitelka Čechová svou roušku sladila s tunikou v barvách teplého podzimu

Paní ředitelka Kučerová spoléhá na severské lidové motivy. Blíží se Vánoce, a tak čekáme, zda svůj outfit doladí sobím spřežením a hromadou dárků.

Paní učitelka Číhalová se v Mikulášově doprovodu ujala role čerta. Její kostým byl nejen neodolatelný, ale černo-červená rouška dokonale korespondovala s účesem i rohatou ozdobou.

Chudák rouška za svou nízkou popularitu ovšem nemůže. Zatímco Japonci se s rouškami dávno sžili a považují je nejen za nástroj ohleduplnosti vůči svému okolí, u nás se láskyplný vztah k této součásti výstroje proti koronaviru nějak ne a ne vyvinout.

Byly to jak jinak dámy, které se pokusily vnést do rouškování módní prvek, a ne vždy se setkaly s úspěchem. Slovenská prezidentka za svou vínovou kreací slízla od nepřejících novinářů sžiravou kritiku.

Kromě zadržení kapének s infektem přinesla rouška několik pozitiv – někteří z nás se naučili šít a objevili smysl pro eleganci nebo pro humor. Podle toho, jak se jim šití vedlo. Než náš trh zaplavily komerční roušky z nejrůznějších materiálů a s nejrůznějšími motivy, mohli jsme sledovat, jak se první neumělé výtvořiny mění v módní kreace sladěné s oděvem a uzpůsobené té které příležitosti.

Nemohu se například nepochlubit svou kolekcí deseti svatebních roušek vytvořenou pro jarní sňatek s omezením počtu účastníků.

Svatební roušky pro snadné určení počtu účastníků obřadů.

Nejen pedagogové, ale i žáci mívají čumáčky zakryté úžasnými kreacemi z domácích dílen i komerčně vyrobených. A protože se každý rád pochlubí, co vyrobil a jak mu to sluší, vyhlášíme

ŠKOLNÍ SOUTĚŽ ve dvou kategoriích

✿ O NEJLÉPE SLADĚNÝ ODĚV S ROUŠKU

✿ O NEJKRÁSNEJŠÍ VÁNOČNÍ ROUŠKU

Fotografie svých výtvořů na modelkách a modelech s uvedením jména autora i modelky nebo modela a stručným popisem díla zasílejte prosím na adresu:

casopisdrevak@seznam.cz
do 21.12.2020 12:00,

aby soutěž mohla být vyhodnocena a oceněna do Vánoc.

Vítězné kreace budou uveřejněny v jarním čísle časopisu Dřevák za dodržení podmínek GDPR platných pro naši školu.

PODZIM VE ŠKOLNÍM LESE

*V lese, jó, v lese,
tam se všechno třese.
Les se nám moc líbí,
vždyť tam rostou hříby.*

Ještě že máme školní les a zahradu! Kde bychom jinak mohli lítat jako šílení, dělat se hnízda v keřích, učit sestromech a zvířatech a hlavně sbírat houby.

Letos se jich urodilo nepočítaně – a nebyly všechny jedlé.

Pozor si musíme dávat na **žampion zápašný** (pečárku zápašnou), který žlutne a, jak už jeho příjmení napovídá, smrdí po karbolu. Že nevíte, co je karbol?

Karbolová voda kdysi sloužila jako desinfekční roztok. Když jsem byla malá, a to už je setsakva dávno, polévala jí moje rázná babička má rozbitá kolena a ukopnuté palce. Dodnes se mi ježí vlasy! Karbolová vůně je zkrátka aroma nemocnice.

RECEPTÁŘ Vánoční houbový kuba

Naše mlsná redakce sice pochybuje, že tento postní pokrm vytlačí pevně zakotveného smaženého kapra s bramborovým salátem, ale snad přijde vhod jako štedrodení oběd.

Sušené houby z letního nebo podzimního houbolovu namočíme do vody a necháme je přes noc vykoupat. Vodu nevytléváme. Namočíme také oparné korupy. Zatímco se na Štedrý den kroupy vaří doměkka, usmažíme na sádle cibulku dozlatova, přidáme nasekaný česnek, houby, majoránku, mletý pepř a kmín a dusíme. Podléváme vodou z hub. Jakmile jsou obě složky krásně měkkoučké, smícháme je pěkně dohromady a necháme v teplé troubě prohřát, aby se chutě pěkně spojily.

Dobrou chuť a veselé Vánoce!

Co prozradily ankety?

Ve školní popularitě zvítězila práce paní kuchařek:

Při výuce na dálku se nejvíc těším na

na obědy ve školní jídelně - 97 hlasů
na lítání po chodbě - 86 hlasů
na tělák, hudebku a výtvarku - 81 hlasů
na paní učitelku a pana učitele - 73 hlasů
na kamarády a kamarádky - 69 hlasů
na svačinkový automat - 66 hlasů

Trnky vedou!

Z plodů našich zahrad mám nejraději

švestky, trnky, ryngle a špendlíky - 193 hlasů
maliny a ostružiny - 141 hlasů
hrušky - 133 hlasů
meruňky a broskve - 126 hlasů
jablka - 125 hlasů
banány - 119 hlasů
krkovičku z grilu - 120 hlasů

ŠKOLA

Co je ve škole nového?

Práce za časů koronaviru slovem i obrazem

Zatímco se žáci i učitelé lopotili s výukou na dálku, ve škole se děly věci!

Pan školník se hrdinně pustil do velkého broušení, tmelení, přebroušování a natírání základem i svrtním emaillem.

Čas je na to ideální. Nelétají mouchy, které se na natřené plochy rády lepí, a nehrozí ani otisky nenechavých dětských paciček, kterými žáci zkoušejí, zda už barva dost zaschla. Zaslouhou pana školníka máme **dveře** v suterénu i v přízemí jako nové a tělocvičné šatny nevypadají, jako by se tam převlékali koně s velmi ostrými kopyty.

Školní strašidla mají utrum.

ve dne

v noci

Před školou se rozzářily dvě zbrusu **nové lampy** a jejich světlo zahnało školní šramotítky, bubáky a jiné pišišvory, kterým se ve tmě daří. Tak už se nedaří! A taky se nemusíte se bát, že brzy ráno cestou do školy nakopnete třeba - auu - ježka.

Třetáci mají **novou interaktivní tabuli** a hned si ji vyzkoušeli při distančním vyučování. K takové tabuli patří i počítač, a tak má paní učitelka nový stůl i skříňku na pomůcky.

Všichni učitelé se s žáky spojili pomocí nových **notebooků** pořízených ze státní dotace. Pomáhá i rozšíření wifi signálu po celé škole a jeho zesílení, abychom takový nápor přenosu dat zvládli. Nové skříně na pomůcky přistály i v 1. a 2. třídě.

Paní učitelka Tománková používá interaktivní tabuli i při distanční výuce.

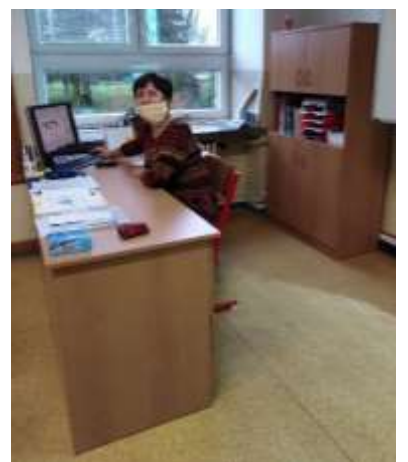

Pan učitel Foukal přenáší obraz zápisu na tabuli i chemických pokusů pomocí kamery.

I ta nemá tvář touží po vzdělání. Místní kočka sice nemá roušku, ale pro pohlazení do školy treťí

Paní zástupkyně představuje třetákům nový nábytek.

Paní učitelka Číhalová vyučuje žáky z nového notebooku.

Paní učitelka Kubálková při distanční výuce češtiny

LITERÁRNÍ OKÉNKO

Pomatené pohádky

MATĚJ ZATLOUKAL:
O SEDMI HLAVÁCH A ZLATÉM ZELÍ

Dovedete si vůbec představit, že by drak byl vegetariánem? To by dopadlo. Rovnou by se to mohlo jmenovat pohádka na ruby. Každopádně pojďme začít.

Za sedmero horami a sedmero řekami stál hrad. Naproti hradu byl kopec a v něm jeskyně. V té jeskyni žil drak. Ale nejen tak ledajaký drak, byl to drak vegetarián. Zkrátka nejedl maso. Teď čekáte, že je tahle pohádka o hradu co? Houbelec.

Daleko od hradu měl velkou farmu statkář Jarek, který měl rodinu - manželku Hanku a dvě děti, Matěje a Ondřeje. Na farmě pěstovali kouzelné ovoce. Vypadá asi jako hlávka zelí, ale je žluté, třpytivé a svítivé. Jako zlato. Když jste to ovoce snědli, okamžitě jste se cítili syti a šťastni. To ovoce prodával na hradě pod názvem "zlaté zelí". Byli na něm závislí všichni obyvatelé hradu. Ale teď k drakovi.

Drak většinu času trávil v jeskyni, ale když měl hlad, spásal travu na kopci společně s ovce. (Prosím vás, nežral ovce. Jen jim pomáhal spásat kopec.) Jednou v noci se rozhodl proletět po okolí, protože z kopce opásl skoro všechnu travu. Našel Jarkovu farmu. Z výšky se na něj něco třpytilo. Draka to zaujalo, tak sletěl dolů a objevil záhadné ovoce. Vyhrabal je ze země a ochutnal. Bylo skvělé. Tak vyhrabal dalších šest, aby posilnil všechny hlavy.

Farmář si na druhý den všiml, že mu chybí pár kusů zlatého zelí, ale nějak mu to nevadilo. Přece jen, když na velké farmě zmizí sedm kusů ovoce, ani si toho nevšimnete. Ale drak po nějaké době zlenivěl, a tak si řekl: „Proč bych každý měsíc letěl až k Jarkovi a vyhrabal jen sedm hlávek kouzelného ovoce, když to můžu sklídit vše, a mám zásobu na dva roky?“ Tak se vydal opět směrem k farmě, kde nabral do obrovského pytle, který si připravil, všechnu Jarkovu úrodu. Jarka ten rámus vzbudil a hle, na zahradě drak a krade!

Farmář se sedmihlavce bál, takže jen v zoufalství přemýšlel, co prodá a kde získá peníze na další tři měsíce. Naštěstí mu ještě nějaké peníze na obživu zbyly, ale bylo jich málo. Drak si pytel s lupem donesl do jeskyně, ale to jste měli vidět! V jeskyni bylo tolik ovoce, že už se tam drak nevešel, a tak se z něj stal bezdomovec.

Ráno lidé z hradu čekali a čekali, kdy přijde Jarek na trh, ale nedočkali se. Celý hrad přijel k Jarkovi na farmu a ptali se, kde je zlaté zelí. Jarek jim pověděl o nočním lupiči, ale nikdo mu nevěřil. „Odkdy jsou draci býložravci?“ vysmáli se mu a ptali se, kam před nimi úrodu schoval. Jarek byl v malé. Lidé mu vyhrožovali, že za ty lži půjde na popravu. Farmář se však nedal. Řekl králi, že drak žije v kopci naproti hradu a určitě nestihl všechno ovoce sníst přes noc. Král řekl: „Dobře tedy, zítra tam půjdu s tebou. Jestli jsi mluvil pravdu, přežiješ, ale jestli ne, tak to s tebou dobře nedopadne!“

Když kohout zakokřhal, šli se přesvědčit, zda drak opravdu zlaté zelí schovává. Vskutku, bylo tam. „Draku, dej nám aspoň polovinu úrody,“ osopil se na šupinatce král. Ale rozežraný drak na to: „Nedám vám ani jednu hlávku.“ A tak s ním smlouvali, až král v nejkrajnější situaci nabídl drakovi svoji nejstarší dceru.

Co si budeme nalhávat, moc dobrý otec to nebyl, když chtěl vyměnit dceru za kus zelí, ale stejně tu šeredu nikdo nechtěl, takže to bylo vlastně jedno. Jediné, co princeznu zachránilo, bylo nečekané drakovo přiznání: „Princezno nežeru!“

Král se naštval a odjel zpět do hradu. A v tu chvíli ho napadlo. Co kdybychom usekli drakovi šest hlav. K životu mu jedna stačí a úrody by žral mň. Večer se vrátili do jeskyně. Drak chrápal, až se krajina otřásala. Kolem jeho hlav se postavilo šest rytířů s ostře nabroušenými meči a na povel: „Sek!“ mu hlavy amputovali. Drak se vzbudil a zařval. Byl to drak klidřas, takže se moc nenaštval. Jen trochu zesmutněl, protože teď se jeho hlavy nemohly hádat a krást si zelí rovnou od hub. Rytíři utekli do bezpečí a za tři měsíce na Jarkově farmě uzrála spousta hlávek zlatého zelí. Přes noc zmizela jedna sedmina úrody, ale pořád ještě zůstalo dost pro všechny. Jarek prodal úrodu a všichni byli šťastní. Teda až na draka, který reptal, že mohl být sedmkrát šťastnější.

VIKTOR ČERNOŠEK: O ČERVENÉM VLKOVI

Žil jednou jeden vlk a jeho babička byla nemocná. Vzal tedy jídlo a léky a šel k babičce. Šel přes les a narazil na zlou Karkulku. Ta se ptá: „Kampak jdeš, vlku?“ „Jdu ke své babičce dát jí léky. Je totiž nemocná.“ „A kdepak bydlí ta tvá babička?“ zeptala se Karkulka. „V noře na konci lesa,“ odpověděl vlk a rychle odběhl, aby neztrácel čas marným povídáním.

Když pak vlk celý zadýchaný dorazil do nory a vyložil na stůl obsah batohu, babička pravila: „Stačí mi jen léky. Už jsem se najedla. Přepadla mě tu nějaká nevychovaná, drzá holčička, ale chutnala moc dobře.“

DAVID SEDLÁŘ: TRPASLÍK A SEDM SNĚHUREK

Bylo, nebylo... v jednom malém království až na konci světa se královští rodiče postupně radovali ze sedmi i krásných dcer. Asi z nedostatku inspirace nebo pro jejich sněhobílou krásu jim dali jméno Sněhurka 1 až 7, což se dobře pamatuje. Těch holek bylo opravdu hodně, a tak královna matka nakonec zažádala o rozvod a král se znovu oženil.

Chytrá macecha nestála o konkurenci, a tak své nevlastní dcery raději vyhnala ze zámku. Krásné, ale rozpustilé holčičky si musely hledat nový domov. Popravdě řečeno, nikdo je nechtěl, ale jak už to v pohádkách bývá, nakonec se našel jeden dobrák – malý, hodný, ale trochu hloupý trpaslík jménem Ťunt’a. Ten si řekl: „Skvělé, budu mít sedm hospodyněk. To se budu mít!“

Už si maloval, jak se o práci podělí kuchařka, švadlena, uklízečka, zkrátka hospodynky. Takhle si to náš trpaslík vysnil a všechny naše krasavice ubytoval ve své vilce se zahradou.

Jenže opak byl pravda. Nešikovné Sněhurky neuměly vůbec nic, a co mohly, to pokazily. Jen si to představte: místo vaření si kupovaly hamburgery v Mekáči, špinavé prádlo viselo na šňůrách i dva týdny. Žehlení a úklid, to byla pro dámy cizí slova. Kytky zvadly, zahrada zarostla plevelem a dobrák Ťunt’a to nakonec nevydržel a dobrovolně odešel do domova pro vysloužilé pohádkové bytosti.

VIKTOR ČERNOŠEK: O HODNÉ JEŽIBÁBĚ

Byl jednou Jeníček a Mařenka a macecha je poslala nasbírat maliny a jahody, ale pak se ztratili. Po celém dni hledání Jeníček vylezl na strom a viděl světýlko. Tak se tím směrem vydali.

Když tam došli, byla tam chata z dřeva, vevnitř hodná ježibába, a tak ji děti hodily do pece a snědly.

PHILIP CHOLASTA: O USMRKANÉ KARKULCE

Žila jednou jedna holčička, která měla ráda červenou barvu. Společně s maminkou a tatínkem bydlela v chatce u hlubokého lesa. Její maminka jí jednou ušila červenou čepičku a červené šatičky, které se jí velice líbily.

Jednoho dne její babička, která bydlela na druhé straně lesa, měla narozeniny a byla trochu nemocná. Maminka řekla Karkulce: „Karkulko, babička má dnes narozeniny a je trochu nemocná. Tady máš košík, ve kterém je víno, nějaké léky a něco na zub. Jdi jí popřát a košík jí zanes.“

Karkulka šla přes celý les poprvé úplně sama. Šla a šla najednou: „Baaaf!“ Z houští vyskočil vlk.

„Fuj, to jsem se lekla!“ vyhrkla Karkulka. Vlk se k ní ale galantně přidal a zavedl hovor:

„Co děláš sama v lese? Co neseš v tom košíčku? To bude asi něco dobrého.“ Karkulka po pravdě odpověděla, že jde na návštěvu za babičkou a nabídla vlkovi, ať se k ní přidá. Šlapali tedy společně a cesta jim pěkně utíkala, ale Karkulka začala z ničeho nic kýchat, smrkat a kašlat, všechno ji svědilo a svrbělo.

„Co to je? Co se to se mnou děje?“ plašila se.

„To máš z toho větru, co v lese fouká,“ odpověděl vlk, „za těmi stromy už je bezvětrí.“ Ale ani za stromy Karkulka kýchat nepřestávala a smrkala třikrát tak často než dřív.

Už se blížili k babiččině chaloupce, když se z lesa ozvalo vlčí vytí. Vlk zbystřil, protože okamžitě poznal hlas své milované vlčice. Šup, šup, rychle do lesa – a už ho nebylo vidět. A od toho okamžiku Karkulka ani jednou nekýchla. Že by to byla alergie na vlčí srst?

ZUZANA PEŠÁKOVÁ: O HYPERAKTIVNÍ RŮŽENCE

Na hradě s podivným jménem Kůže z osla žila princezna jménem Růženka, která byla tak nějak divná. Pokaždé, když vypila hodně kofoly, nemohla usnout. Vyváděla celou noc, pověsti o jejím ponocování znal už i ten poslední rolník v království.

Její rodiče měli o ni velkou starost. Vyhlásili proto úkol pro všechny: „Kdo dokáže, uspat princeznu Růženku ještě před půlnocí, vyhrává!“ V sázce bylo mnoho. Celé království a půlka princezny.

Hned další den, už od rána, se před branami království, hromadili uchazeči. Mnoho kejklířů, uspávačů, kouzelníků a vykuků či podvodníků se rozhodlo, že získá spanilou nožku princezny Růženky.

Když strážé povolaly prvního, překvapeně zjistili, že nemohou nikde princeznu najít. Ihned se pustili všichni do hledání. Prošmejdili každou skulinu, každou komůrku, každý temný roh, i na střechy a do komínů se dívali, ale Růženka nikde.

Jen na jedno místo se nikdo nepodíval. Nikoho nenapadlo, že by mohla princezna usnout ve své postýlce. Až na jednoho. Mladý pasáček vrabců, Pepík se tuším jmenoval, nakoukl ze střechy do okna pokoje princezny. A koho nevidí spát pod královskými nebesy. Samotnou Růženku.

Okamžitě to nahlásil králi a ten jej prohlásil za vítěze a zachránce království. Jen s tou princeznou se to muselo skoulet trochu jinak. Přece ji nebudou pūlit, když mu ji mohou dát celou. A tak se i stalo. Království má nového krále Pepíka, zvaného Josef První, a královnu Růženku, která už usíná každý večer po boku svého zachránce.

IVANA CHYTILOVÁ: O DRAKU VEGETARIÁNOVI 1

Za starých časů, když ještě žili draci, žil taky jeden drak. Ten drak byl neobvyklý. Byl neobvyklý tím, že to byl vegetarián. Zatímco ostatní draci měli na svém obvyklém jídelníčku princezny a občas i nějakého toho většího živočicha, náš drak vegetarián měl na jídelníčku samou zeleninu a ovoce.

Jednou, když šel na houby, potkal partu draků.

„Proč chodíš na houby, když si masožravec? My draci jíme maso syrové!“ divili se draci. Drak vegetarián jim na to odpověděl: „Já maso ale nejím, jsem totiž vegetarián!“ V tu ránu se draci začali smát tak moc, že to bylo slyšet až za devatero horami.

Drak se urazil a odešel do své dračí jeskyně. Nedalo mu to spát, chtěl vymyslet něco, co by přesvědčilo ostatní draky o tom, že zelenina není tak špatná. Další den se opět vypravil do lesa, tentokrát ne za houbami,

ale za partou draků, aby je pozval na oběd. Draci nejprve nabídku odmítali, ale nakonec souhlasili a nechali se přesvědčit. Šli tedy s ním. U draka vegetariána doma dostali na stůl ty největší lahůdky a to pouze ze zeleniny, tofu a sóji. Draci si moc pochutnali a po zákusku se mu i omluvili.

A od té doby žádný drak už nikdy nepozřel žádnou princeznu, protože všichni chodili k draku vegetariánovi na oběd. On si totiž zařídil vegetariánskou restauraci.

MATĚJ PECHÁL: O DRAKU VEGETARIÁNOVI 2

Bylo jednou jedno království a v něm žil král se svou dcerou, kterou potřeboval už dávno vdát. Princezna ale nebyla z nejkrásnějších, měla tak trochu nadváhu, neměla věno, a v důsledku toho neměla ani nápadníky. Krále napadlo, že sousedním princům námluvy trochu okoření. Princeznu nabídnu naoko drakovi, a kdo ji zachrání, ten ji taky dostane.

Ale ani vidina dobrodružství ženichy nepřilákala a král se rozzuřil: „Ať si ji tedy drak nechá!“

A tak princeznu vyprovodili k dračí sluji, ale její obyvatel se zatvářil rozpačitě: „Já ji nechci, já princezny nežeru.“ Král ovšem neposlouchal, otočil se i s dvořany, naskákali do kočárů a alou domů.

Princezna však slyší dobře a začne kvílet, že ani drak ji nechce. Drak, celý rudý až za ušima, se princeznu snaží utěšit, že je prostě jenom vegetarián, ale princezna nařiká dál. Vtom vyrazí ze zatačky rytíř na svém koni: „Co to slyším, dáma v nesnázích! Musím ji zachránit.“

Jenže když zastaví, nestačí se divit - drak tam jenom sedí, okusuje si drápy a dívá se na brečící princeznu. Rytíř se opatrně ptá: „Co se tady stalo?“

„Přivedli mi princeznu, že prý je k sežrání, ale já jsem vegetarián. Nejím ani vajíčka, natož princezny! A mám už dost hlad,“ žaluje šupinatec a je mu trapně.

Rytíř chvíli přemýšlí, co dělat, a potom na to přijde. Pochází totiž z kraje, kde všichni lidé pracují jako zemědělci a farmáři a jí se hlavně zelenina a ovoce. „Draku, co kdybych ti přinesl dobrý salát z mé země, a ty bys mi za to dal princeznu.“ A drak spokojeně odvětil: „Dobrý salát bych si dal...“

Než se setmělo, vyměnil drak princeznu za koš křehkého, křupavého salátu a rytíř s princeznou v sedle věrného koně cválali mezi poli se zelím, pastinákem a mrkví, skrz sady plné jabloní, hrušní, ořešáků a švestek na svůj hrad.

Třesu se ještě dnes

DOMINIKA KOPEČNÁ

Jednou když u nás byl na noc bratranec, tak jsme byli doma jen já, bratranec Mard'a a ségra Verča. Rozhodli jsme se, že se chceme bát, tak jsme se šli dívat na nějaký strašidelný film. Později jsme dostali hlad a Verča řekla: „Půjdu něco nachystat,“ a nenápadně se chichotala. Trvalo jí to sice nějak dlouho, ale my jsme tomu nevěnovali pozornost, jelikož jsme byli zaujati filmem.

Když byla pryč už asi tři čtvrtě hodiny, říkali jsme si, jestli to není trochu divné. Neslyšeli jsme ani žádné zvuky doprovázející přípravu jídla, klepání nádobí nadávání kuchařky nebo tak něco. Vydali jsme to radši zkontrolovat. Nejprve jsme rychle přeběhli do kuchyně, ale nikdo tam nebyl. Ani jinde v domě se nesvítilo, a tak jsme zase rychle utíkali zpět.

To jsme se už začínali docela bát, jelikož jsme byli v baráku sami a ani pes nebyl nikde k nalezení. Začali jsme přemýšlet, kde by Verča mohla být, jestli ji třeba někdo neunesl a strašili jsme se těmi zbytečnými teoriemi vlastně navzájem.

„Musíme se vyzbrojit!“ napadlo nás, když už jsme byli strachy celí scvrklí a snažili jsme se po pokoji sehnat nějaké „zabíjácké nástroje“. Přece nemůžeme jít na záchrannou výpravu jen tak! Co kdyby nás taky někdo chtěl unést? Nejvhodnějšími zbraněmi, které jsme našli, se zdál být plastový meč a dětský pásek. Hurá do akce!

Vyplížili jsme se z pokoje podělaní až za ušima, ale mysleli jsme si, jak jsme drsní.

Z protějšího pokoje se ozvaly nějaké strašidelné zvuky... Přikrčili jsme se a napřáhli „zbraně“.

„BAF!“ Kolem nás zavířila smečka krvežíznivých bestií. Zaječeli jsme jako o život a já jsem začala i brečet. Mysleli jsme si, že už se opravdu podělali. Pak si Verča se smíchem sundala strašidelnou masku, odložila velkou plyšovou opici a uklidnila celý tím mumrajem rozradostněného psa.

Měli sto chutí ji asi zabít, ale to jsme nemohli, takže jsme se na ni, aby se neřeklo, že na nás celá ta komedie nezapůsobila, patřičně urazili a byli pak celou dobu naštvaní.

Když si na ten večer vzpomenu, fakt se třesu ještě dnes.

Černé hodinky - chvíle, než se zažehnou lampy, kdy se lidé v šeru sesednou kolem stolu a vyprávějí si neskutečné příhody o katastrofách a průšvizech - se dnes už nenosí. Ale kdo by si rád neposlechl o cizím neštěstí...

Záhady kolem nás

Černý pátek třináctého

MICHAL KUBA

Nikdy jsem nebyl pověřivý, ale jednoho dne se to změnilo.

Byl pátek třináctého a my jsme jeli trhat jablka do Líšné. Měli jsme natrhané sotva dvě bedýnky, když maminka dostala žízeň a šla si pro pití do auta. Protože si chtěla ušetřit pět kroků, neodemkla auto centrálně, ale jen kufr. Klíče odložila do kufru, napila se a kufr zavřela. Když jí došlo, co udělala, zvolala: „Já jsem tam zabouchla klíče!“ Nejprve jsme si mysleli, že je to další z maminčiných trapných vtípků. Brzy jsme však pochopili, že je to pravda. Na rozdíl od tatínka jsem se snažil brát situaci s humorem, a tak jsem se zeptal: „Mám si už vyjít, abych došel domů za světla?“

Maminka odpověděla: „Klidně běž, ale klíče od domu jsou také v autě.“ A pak dostala spásný nápad zavolat strejdu Vlastíka, který bydlí naproti a dovede ledasco opravit. Strejda si donesl dlouhý drát, který vytvaroval, a po chvíli se mu podařilo otevřít zadní dveře. To jsme si všichni oddychli!!!

Od té doby máme doma náhradní klíč a pátek třináctého vyhlížíme s mírnými obavami.

*Dračí žíly?
Kosti
umrlých?
Hádejte, co je
na fotografii.*

Kamion není prolézačka

MIRA STANĚK

Můj tatínek je řidič, který s kamionem projedl už kus světa. Když přijede domů, zaparkuje svůj vůz, ale nenechá ho jen tak. Musí uklidit, všechno vyčistit a zamést a já mu jako chlap chlapovi pomáhám.

Toho dne jsme se taky společně vydali k návěsu. Cestou jsme si povídali, co je nového a takové ty mužské řeči. A tatínek podotkl: “Dávej pozor, není to šlapací autíčko!” Vylezl jsem na návěs a chechtal jsem se pod fousy: “Šlapací autíčko!” Představoval jsem si kamion, jak v něm sedí padesát chlapů a šlapou, až se z nich kouří! Pozor jsem pochopitelně nedával, ale tatínkovi jsem odpověděl: „Jasně. Znáš přece auto jako své bo- áááá!“ Plesk!

„...ty, už jsem nedopověděl. Opřel jsem se totiž o volnou plachu a propadl podle zákona o zemské přitažlivosti rovnou až na ulici. Vzpamatoval jsem se, až když mě tatínek sbíral ze země.“

Maminka doma zjišťovala, co na mně zůstalo celé, a přitom mi s mateřskou láskou nadávala. Naložila mě do auta a jeli jsme vyhledat lékařskou pomoc. V hranické nemocnici jsem se pak ze své frajeřiny celý týden léčil.

I tesař se utne aneb Domácí úkol na pár facek

Distanční výuky probíhala naprosto normálně. Osmáci pochopili slovesný vid na první dobrou, takže sranda. Bez obav tedy zadávám domácí úkol: učebnice, strana 25, cvičení 2: *Vyberte si řadu sloves a (kromě nudného určování vidu) použijte je v krátkém vypravování.* Je tam toho dost, tak ať mají děti dost času, termín za týden.

Doma přepisují zadání na stránky třídy a zamýšlím se, abych odhadla obtížnost úkolu. Nebyl by to až takový problém, kdyby ty první řada slov nezněla: *skočit, doskočit, skákat, poskočit, poposkakovat, vyskočit, přeskočit, nevskakovat, neskočit, seskočit, uskočit a naskočit*

Hups! Tak to je výzva! Nevím, zda autor cvičení něco takového zkoušel. Já jsem se do toho vlomila a měla jsem hodinu co dělat. Bystře tedy doplňuji zadání: *Kdyby vám to nešlo, nic se neděje.* Zkusíme to ve škole společně.

Zapomněla jsem, že moji osmáci výzvy milují. Běžnou nudnou úlohu nenapiší, kdyby je v kole lámali, ale když vidí takovou hrůzu, vyhrnou si rukávy a do toho.

Posud'te sami:

Michal Kuba: O neposedné koze

Paní Studená si koupila kozu Lízu. Když ji přivedla domů, nezavřela ji hned do chlívků, ale nechala ji chvíli proběhnout po zahradě.

To však netušila, co se stane. Líza poskočila, rozběhla se, přeskočila záhon s petrželí a skočila rovnou mezi hlávky zelí. Paní Studená ji s křikem vyhnala, Líza se znovu rozběhla, vyskočila na hromadu hlíny, ze které ale hned zase seskočila dolů a běžela k plotu. Tam se na sluníčku vyhřívala kočka Micka, která jen tak tak stihla uskočit. Paní

Matěj Zatloukal obsadil ve skoku do výšky krásné třetí místo.

Minulý rok jsem jel s Fildou Cholastou na soutěž ve skoku vysokém Všechnovická laťka. Cílem takové soutěže je pochopitelně vyskočit co nejvyšší. Zatímco skákali naši soupeři, byla hrozná nuda. Čekali jsme čtyři hodiny, než přijdeme na řadu, a tak jsme se bavili tím, že jsme pozorovali závodníky, kteří zrovna skákali, a komentovali jejich výkony. Po chvíli nás to omrzelo, a tak jsme se jen poskakovali po škole a pořád jsme si říkali: „Taky už bys sis skočil?“

Konečně na nás přišla řada. Poskočili jsme si radostí. A pak jsme skákali a skákali, až jsem doskákával ke svému osobnímu rekordu 125 cm. Myslel jsem, že už víc neskočím, ale mýlil jsem se – laťku ve výšce 130 cm jsem přeskočil i s rezervou. Zůstali jsme už jen tři, protože čtvrtý závodník neskočil.

Laťka poposkočila o pět centimetrů a byli jsme na 140! Všichni diváci poskakovali jako šílení a fandili nám. Rozběhl jsem se – ale tak vysoko jsem nedoskočil. Filda mě ještě povzbudil: „Nevadí, Maťo, skočil jsi i tak dost!“

A tak jsem si odnesl bronzovou medaili a Filda stříbro a hrdě jsme je všem ukazovali, aby si na nás nikdo nevyskakoval.

Nikola Dudíková

zavzpomínala na dobu, kdy jsme ještě mohli cvičit. Je to taky o koze, ale o té tělocvičné.

Byla středa odpoledne a my holky jsme měly hodinu tělocviku. Na začátku jsme si poskládaly překážkovou dráhu. Tahle opičárna se skládala z přeskoků přes kozu, pak co nejrychleji vyskočit na švédskou bednu a zase seskočit a jako poslední naskočit na hrazdu a udělat výmyk.

Všem nám to zpočátku šlo až na druhé kolo... Kamarádka, která byla v řadě přede mnou, špatně naskočila na švédskou bednu, zasekla se jí noha a na druhé straně místo elegantního seskoku plesk. Spadla jako zralá hruška, ale hned se zvedla a začala poskakovat. Nic se jí sice nestalo, jenže do konce hodiny radši neskákala a jen seděla na lavičce. Avšak toto nebyl jediný malér! Jak jsme čekaly, až na nás přijde řada, vymýšlely jsme blbosti a napadlo nás, že na hrazdu vyskočíme ve trojici. Rozběhly jsme se, málem jsme se srazily, a tak jsem uskočila stranou a sklouzla mi noha. Tím pádem jsem zpomalila a na hrazdu jsem už nedoskočila. Žuch!

Kromě toho, že jsme nemohly popadnout dech, jak jsme se smály, se naštěstí nikomu nic nestalo.

Druhá řada sloves nás zavedla do kuchyně: *uvařit, zavařovat, převarit, dovařit, nezavařit, povařit, svařit, vyvařovat, vařit, navařit, vyvařit, nevařit*

Zuzana Pešáková paní Novákové a nám taky objasnila, co je

„Králičí hop“.

„To vám tedy povídám, paní Nováková, opravdu to existuje. Na vlastní oči jsem to viděla! Králík musí skočit třeba i metr vysoko anebo doskočit tři metry daleko, aby měl nějaký úspěch. Taky se staví dráha z překážek a milý králík musí doskakat až na konec.

To nejde, aby si jen poskakoval, jak ho napadne, nebo poposkakoval hned vlevo, hned vpravo. Před každou překážkou musí vyskočit a přeskočit ji tak, aby neshodil žádnou laťku.

Ale někdy se ani králíčkovi nechce. U překážky se zastaví – a dost! To pak jenom slyším: „Hop! Hop!“, a když ani to nepomůže, začnou na něj trenéři mlaskat, nějak tak jako vy na pana Nováka, když v noci chrápe: „Mlask, mlask.“

A králík se taky musí držet v dráze a nevyskakovat z ní, jak se mu zachce. Musí dodržovat pravidla. Samozřejmě se může stát, že překážku neskočí správně a laťka spadne. Věřte, že králíčkovi je to úplně jedno. To jen ti, kteří ho cvičí, musejí řešit, kde má seskočit nebo kde uskočit a nedejbože poskočit.“

foto:vll.cz

Matěj Pechál: Co se doma uvaří, to se doma s chutí sní.

Na naší zahradě pěstujeme ovoce i zeleninu. Maminka si někdy povzdychne, že musí nejen denně vařit, ale i zavařovat do zásoby na pozdější dobu. Přebírané ovoce nejdříve lehce povaří, později svaří s cukrem a hotovým džemem pak naplní sklenice, které předtím dala vyvařit. Jednou zapomněla k cukru přidat konzervační přípravek a musela celou dávku převarit. Během prázdnin navaří mnoho sklenic džemů, kompotů a štáv. Co nezavaří, to zkonzumujeme zasyrova. Když přestane zavařovat, je ráda že teď už bude jen vyvařovat prádlo. Někdy jí přijde na pomoc babička, která zatím uvaří oběd. Když všechno dovaří, zbývá ještě umýt nádobí. Není dne, aby se u nás nevařilo.

David Sedlář: Nemehlo v kuchyni

Jednoho dne maminka onemocněla a tak slabým hlasem řekla: „Dneska nemůžu vařit. Dnes, Davide, navaříš ty.“ Nešikovný David samozřejmě neuměl uvařit ani pitomou polívku. Nikdy předtím nevařil, ale jak se říká, vše je jednou poprvé, a tak se David rozhodl, že povaří trochu zeleniny ve vodě. „V čem maminka vaří?“ říkal si a popadl zavařovací sklenici. Po chvíli se bytem začal plížit divný pach a nešťastná maminka vrazila do kuchyně: „Propánaboha, cos tu vyváděl? Polévka se přece nezavařuje. Běž radši z kuchyně a já tu polévku zkusím nějak dovařit.“

Jenže jak se David otočil kodchodu, horkou sklenici s polévkou shodil. Polévka se rozprskla po celé podlaze. „To jsem si teda zavařil!“ vykřikl nešťastně. „Radši navaříme novou,“ řekla maminka.

Jsem nemocná, a ještě musím tomu svému klackovi vyvařovat.“

Doufáme, že dnes už David vaří jako Polreich.

Říkáte, že někteří dobrodruzi nepoužili všechna slova? Zkuste to sami. Na Vaše příspěvky se těší redakce.

Dominika Kopečná nás pozve ke štědrovečernímu stolu.

Ráno vstanu a jdu rodině uvařit snídani, a to budou vajíčka a párky. Párky ovšem nesmíme převařit, jinak by praskly a nebyly by dobré. Po snídani připravujeme bramborový salát. Povaříme brambory, aby byly měkké, ale ne moc. Budeme také potřebovat sladkokyselé okurky, které jsme pilně zavařovali celé léto, a zeleninu, tu jsme vařili v polévce. Jen cibuli nevaříme, ale spaříme horkou vodou. Vše nakrájíme na drobné kousky, smícháme, zalijeme sladkokyselou zálivkou a tadaaaa! máme bramborový salát.

Salát je příloha, ale my bychom si dali i nějaké to maso, a to bude kapr. Z kapra nakrájíme porce na řízky. Hlavy a kousky kostí a masa vyvaříme v polévce. Do ní nezavaříme nudle, ale opraženou krupici. A co bude k pití? Svaříme si víno. Necháme tedy vařit vodu s kořením. Když začne voda vřít, přilejeme víno a necháme dovařit. Dezert na Štědrý den nevaříme, protože přece máme plné krabice vánočního cukroví.

Večeře je hotová. Uklidíme stůl, nachystáme sváteční prostírky, svoláme rodinu a můžeme jíst.

Já si myslím, že se nám to povedlo, že si tady hezky spolu vyvařujeme a že nám to určitě bude moc chutnat.

Určitá nevýhoda je, že jsme toho navařili tolik, že kapra a salát budeme jíst tak tři dny.

Z podzimních mlh jsme skočili rovnou do Adventu. Svatý Mikuláš s andělem a čertem nemohli chybět, i když letos nenadělovali deváťáci, ale... kdopak?

Hádejte, proč někteří rodiče 2. prosince volali do školy, že jejich děti už měly být dvě hodiny doma, a není po nich ani vidu?

VÁNOČNÍ LUŠTĚNÍ

1	2	3	4	5	6	
						1. aroma
						2. mládě zlatého prasete
						3. bílá nadílka
						4. Co maže čert na hříšníky?
						5. severská parohatá zvířata
						6. Napadne-li sníh, budou
						Vánoce jaké?

A přesně takové vánoční svátky se spoustou smíchu, radosti, zdraví, štěstí spokojenosti a blažené pohody i s nějakým tím dárkem svým čtenářům přeje podzimní redakce časopisu Dřevák.